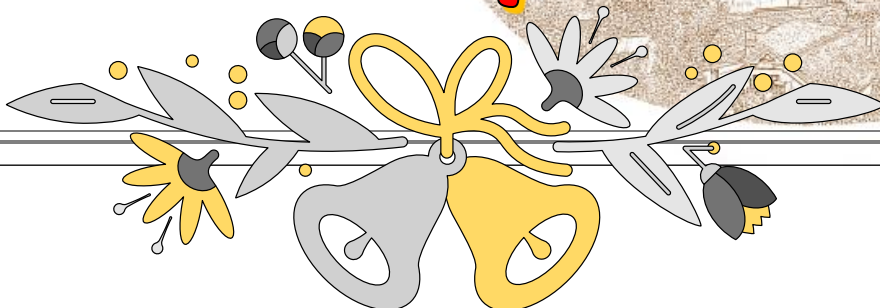

Vinařické listy

Č. 6. prosinec 2023

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

rok se s rokem sešel a nám se opět přiblížily Vánoce a nový rok. Mohu za sebe konstatovat, že mi to utíká všechno strašně moc rychle. Člověk si nestačí dát ani předsevzetí a už je Nový rok pryč. Nevím, jestli je to dobou, která tak nějak zrychlila, nebo věkem, kdy již nejsem tak rychlý, anebo to je tím, že na sebe kladu stále větší nároky a chci toho co nejvíce stihnout. Jak ale všichni víme, nelze toho snad ani docílit, to si jenom tak myslíme a věříme tomu, že to lze. Při tom shonu si pak ani ty vánoční svátky člověk neužije a na konci roku bude konstatovat, že za rok to bude jiné, lepší. Obdivuji lidi, rodiny, kde to dokáží skloubit a svátky si užijí naplno. Vzpomínám vždy na své mládí, na svou rodinu, kamarády a na dobu, která byla. Mám dojem, že byla těmto věcem možná trochu více nakloněná. Dle mého se držely více takzvané tradiční Vánoce, které v dnešní době vystřídal Vánoce moderní, někde i převzaté z okolních kultur. Ale taková je doba a vývoj, nové věci se nedají opomenout, tak to prostě je a my se s tím můžeme pokusit sžít anebo se můžeme trochu zastavit a říci ne! Pojdme se na chvilku vrátit do dob minulých, do dob našeho mládí, do dob našich rodičů, babiček a dědečků. Víte ono to z mé strany zní trochu jako taková nostalgie a možná to tak trochu je, ale já si vážně čím dál tím více přeji ty Vánoce z dob minulých. Chci se sejít s rodinou, s dětmi, vzpomenout na ty, co tu bohužel už nejsou a nemůžou být u toho našeho štědrovečerního stolu a říci nám nějaké krásné slovo, které zahřeje na srdci. Vzpomínám si na Vánoce a vánoční svátky zde na Vinařicích, které jsem zde prožíval jako dítě i jako vyjukaný klučina, který se nemohl dočkat toho, co mu přinese Ježíšek. Ve věku, kdy se ze mě stával skoro chlap, jsem se zase nemohl dočkat, až se sejdeme s partou kamarádů na štědrovečerní akci v „místním kulturním středisku“, kam jsme vždy na Vánoce po večeři klusali, aby nám něco neuteklo. Již jako tatínek jsem se rád koukal na moje děti, jak očekávají ten zvoneček od Ježíška a na tu touhu, co jim přinese za dárky. Dnes jsem rád, že se sejdeme a jsme zdraví. To, jak všichni časem pochopí, je opravu nejdůležitější.

Trochu jsem popsal moje nálady a pocity z toho, že budou Vánoce. Je na každém z nás, jaké si je uděláme a jak je prožijeme. Já Vám jenom za svou osobu chci popřát jenom toho nejkrásnějšího Ježíška, ať se Vám splní Vaše třeba i tajné přání a do nového roku i hodně zdraví a úspěchů, jak doma, tak třeba i v práci.

PS: Těším se na vaši účast 24. 12. pod vánočním stromčkem na návsi, kde bude opět připraveno malé občerstvení a kde si určitě popovídáme na témata co, kde, jak a proč.

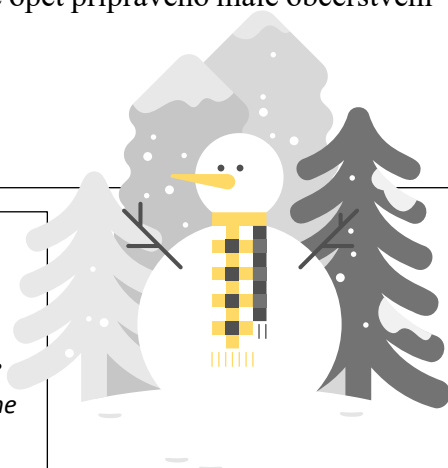
Šťastné a veselé přeje Váš starosta Jiří Kohout

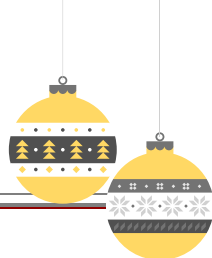
ŠTĚDRÝ DEN na návsi u stromčku:

24. 12. v 11 hodin je tradiční vánoční setkání sousedů a přátel Vinařic s dárečky pro místní děti do deseti let. Čaj i svařák zajištěn, těšíme se na vás.

POCHOD na ukončení roku:

V sobotu 30. 12. v 10 hodin sraz u obecního úřadu. Vyrazíme cestou tradiční nebo zvolíme novou trasu? Uvidíme, co počasí dovolí. Budeme rádi, když se sejdeme zase v hojném počtu.

INFO OBCE

Dne 23. 10. 2023 proběhlo jednání zastupitelstva, na kterém byly projednány a schváleny následující body:

- schválení Strategického plánu rozvoje obce na rok 2024-2030,
- schválení změn obecně závazných vyhlášek o místních poplatcích ze psů, poplatcích z pobytu, poplatcích za obecní systém odpadového hospodářství. Vyhlášky budou platné od 1.1.2024. Výše poplatku za psy a odpady se nemění.

Další jednání zastupitelstva proběhlo dne 20. 11. 2023 a byly na něm projednány a schváleny následující body:

- schválení Střednědobého výhledu na roky 2024–2027. Střednědobý výhled je k dispozici na webových stránkách obce,
- schválení návrhu rozpočtu na rok 2024. Rozpočet byl schválen v paragrafovém znění s přebytkem 100 000 Kč, schválený rozpočet je k dispozici na webových stránkách obce,
- schválení plánu inventur za rok 2023, byla jmenována inventarizační a likvidační komise,
- byla projednána nabídka na elektronickou úřední desku od firmy Galileo, nabídky nebylo využito, elektronická deska není v současné chvíli pro naši obec povinná,
- pověření starosty obce k zjištění způsobu a ceny aktualizace webu obce v souladu s platnou legislativou.

CO SE DĚLO V ŘÍJNU A LISTOPADU

TURNAJ V PEXESU

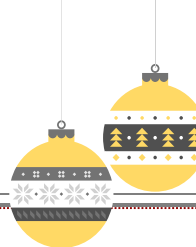
Letošní ročník turnaje v pexesu 4. listopadu se nesetkal s velkou přízní soutěžících, přesto se hrstka přítomných dětí i dospělých dobře bavila a nutno podotknout, že dospělí si turnaj užívali ze všeho nejvíce. Možná to bude tím, že se při otáčení kartiček a hledání stejných obrázků tak trochu všichni vrátili zpátky do dětských let a při tom všem ošklivém, co se ve světě a kolem nás často děje, bylo tohle sobotní, tak trochu komorní odpoledne fajn. Takže děkujeme všem, kteří dorazili. Vítězové ve svých kategoriích:

Školka: 1. místo Honzík Johanides, 2. Natálka Mannová
3. Lucinka Weifeitová

Škola: 1. místo Adam Slaný, 2. místo Denis Bým, 3. místo Lili Býmová

Dospělí: 1. místo Lenka Hlaváčová, 2. místo Jana Býmová, 3. místo Jana Martínková

DRAKIÁDA – PEČENÍ – SOUTĚŽ O JABLKO VINAŘIC

Počasí naštěstí přálo, vítr foukal ukázkově, a tak se po vinařickém nebi proháněli draci, letos již po desáté. Kulaté výročí tak letos slavila i soutěž v pečení. Od prvních bábovek jsme toho za těch deset let ochutnali již mnoho – sladkého i slaného, ale vždy výborného. A protože každé výročí by mělo být něčím speciální, tak jsme letos přidali k ochutnávání masové rolády také soutěž o vinařické jablko, které hned na počátku vytvořilo krásný příběh, že tak jako vítězem může být opravdu každý, tak ne každý je opravdovým vítězem.

OBDRŽELI JSME:

Dobrý den,
omlouvám se, že posílám výše uvedený příspěvek do vašeho zpravodaje, i když vůbec neznám pravidla pro zveřejnění a rovněž jsem ještě nikdy ani pár vět nikam neposlala. Ale tenhle milý zážitek z posledních dnů mě jednoduše dostal. Takže zkouším:

"Dvakrát hřejivý dotek letošního podzimu" mě zastihl 7. října letošního roku na Drakiádě ve Vinařicích. Desítky krásných draků vysoko na nebi poutaly pozornost širokého okolí. A ještě více jsem byla ohromena na základně všech draků – na dětském hřišti Vinařice. Tady byla připravena Velká soutěž o jablko roku 2023 z místních zahrad a soutěž o nejchutnější roládu (masovou) z rukou místních kuchařek. Byla to pastva nejen pro oči, ale i chuťové pohárky a velice těžké rozhodování. Díky všem, co se podíleli na přípravě této akce, i když hlavní poděkování byly zářivé oči těch nejmenších radujících se ze sladké odměny a úspěchů svých draků. Úžasné, jak i v dnešní uspěchané a nelehké době se lidé dovedou zastavit, s úsměvem pohovořit a společně se radovat.

Umíte to Vinařičtí!!!

Chalupářka z Dobrovice

HLEDÁNÍ POHÁDKOVÉ BYTOSTI

Během října a listopadu si děti vyráběli v hasičském kroužku lucerničky, aby mohly 24. 11. i s dalšími dětmi, které do kroužku nechodí, hledat pohádkové bytosti. Pohádkové atmosféře hledání Vinařického Raráška pomohla příroda v podobě zasněžené krajiny. Odrážení světýlek nejen z lampiček, ale také z kouzelných bludiček dodávaly této akci další kouzlo. Nadšení, zvědavost a napětí koukaly z očí hlavně těm nejmenším

účastníkům akce, ale jistě se pohádkový podvečer líbil i těm starším, co na kouzla a čáry dávno nevěří. Velké poděkování patří Lence Hlaváčové, která s přípravou této akce měla velké množství práce. Ono „vykouzlit“ tolik Vinařických rarášků, aby se dostalo na všechny přítomné děti, zabere několik večerů. Takže ještě jednou děkujeme za organizaci další krásné akce.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

JUBILEUM: Petr Sobotka (80 let)

ÚMRTÍ: Marie Verřlová

OSOBNOST OBCE ANEB ŽIJÍ MEZI NÁMI

Prosincový rozhovor již několik let patří lidem, kteří se umístili na předních příčkách v drakiádě nebo pečení. Letos tomu není jinak, rozhovor přinášíme nejen s vítězem vinařického jablka – nové disciplíny při Drakiádě, ale také s bývalým starostou Sboru dobrovolných hasičů Vinařice, který nyní pomáhá jako jeden z vedoucích kroužku mladých hasičů. Nutno dodat, že mu při rozhovoru zdatně sekundovaly jeho dvě malé dcery. Jiří Mann prozradí nejen vtipný příběh o prvním vítězném vinařickém jablku, ale také nechá nahlédnout do svého života. Příjemné čtení:

Pověz, jak se stalo, že jste vyhráli jablko Vinařic?

No, jak. Původně jsme se celý týden připravovali na drakiádu, to si myslím, že je naše klíčová disciplína, takže jsme se na ní také poctivě celý týden připravovali. S účastní v soutěži o jablko jsme nepočítali, jednak nemáme jablko a Jana měla ještě pořád zlomený kotník, takže jsme ani nepředpokládali, že se budeme účastnit soutěže o masovou roládu. Takže jsme vyrazili na hřiště s draky, bez rolády i bez jablíčka. Šli jsme kolem paní Hlaváčové, té, co bydlí nad rybníkem. Zrovna byla venku, a tak nás zastavila a říká, že nás viděla včera, jak trénujete na drakiádu a že přeje Nikolce, aby vyhrála a ptala se, jestli má také jablíčko do soutěže. Nikolka povídá, že jablíčko nemáme a paní Hlaváčová říká, jestli by jablíčko chtěla, že má taková krásná. Na to Nikolka souhlasila, že by chtěla jablíčko a že by ho do soutěže přihlásila. Tak se stalo, že nám paní Hlaváčová dala tři jablíčka, hezky nám je vyleštila a my jsme je v butiku akorát nakrájeli. Takže to byla celá naše výhra.

To dává tomu vítěznému jablíčku krásný doplňující příběh.

Proto to také vyprávím, musím totiž podotknout, že jsme se nechlubili cizím peřím. Přiznali jsme se hned na začátku, že jablíčko má takovouto historku. Vtipné bylo i to, že když jsme se vraceli domů, tak paní Hlaváčová byla zase venku, tak jsme říkali: „Tak paní Hlaváčová, vyhrála jste první cenu s tím jablíčkem“ A ona „Vážně, jo?“ Měla taky radost. Takže příští rozhovor by měla dělat paní Hlaváčová.

Hodně lidí tě tu zná, ale jistě ne všichni. Pověz, kde jsi vyrůstal a jak jsi se dostal na Vinařice?

Tím, že jsem si na Vinařicích postavil dům jsem uzavřel pomyslný kruh, protože jsem v podstatě rodilý Vinařák. První čtyři roky mého života jsme bydleli naproti babičce a dědovi Verflovým. Táta chodil stavět společně s pár kamarády bytovky do Dobrovice. Když mi byli čtyři a kousek – to byl brácha úplně malinkatý, tak měli hotovo a my jsme se stěhovali. V dospělosti jsem pak chvíli bydlel v Boleslavi, odtamtud jsem se vracel do Dobrovice a kruh se uzavřel, když jsem postavil na Vinařicích. Mám a vždycky jsem měl to tu rád.

Pamatuješ si něco z dětství na Vinařicích?

Jasně, u dědy to bylo super – velký statek, velký dvůr. V tu dobu ještě zima byla taková, jaká má být, to znamená, hodně sněhu. Takže si pamatuji, že jsme vzali saně, přeběhli jsme silnici a tam, co jsou dnes Býmovi, dříve bydlela paní Zítková, tak odtamtud jsme sáňkovali až dolu k silnici. To bylo krásné. A když jsem se přestěhoval do Dobrovice, tak jsem stejně byl pořád na Vinařicích. Vlastně už od školky jsem kamarádil s Vinařáky. Třeba s Honzou Loudovým a s tím jsme dokonce seděli spolu i v lavici. Vlastně celé dětství jsem strávil s Honzou Loudou a Martinem Klátkem, byl jsem na Vinařicích často až do setmění a samozřejmě pak jsem dostal vynadáno, protože jsem neměl hotový úkoly. Zažili jsme spousty dobrodružství, třeba když jsme vlezli do zámku. Tam nalevo byly povolené cihly, o kterých jsme věděli, že když se šikovně vystrkaly, tak se dalo prolézt dovnitř a mohli jsme prošmejdít celý zámek. Pak jsme dostali k dispozici

MEDAILONEK

JIŘÍ MANN

- Narozen v roce 1978 ve znamení berana,
- dosud neženatý, ale příští rok v únoru slaví 20 let výročí vztahu s maminkou jeho dcer Nikolky (8let) a Natálky (5 let),
- sní vše, chutná mu česká, italská, vietnamská kuchyně, ale nemá rád avokádo,
- koníčky hlavně sport (stolní tenis, kolo, lyže), a také deskové hry

klubovnu, kde jsme vlastně trávili skoro celé léto a troufnu si říct, že žádný větší průšvih tam nebyl. Samozřejmě se tam nějaký ten alkohol vypil, ale bez velkých průšvihů.

Takže to, že půjdeš na Vinařice, bylo proto, že zde máš kořeny, nebo jsi uvažoval, že půjdeš i jinam?

To že by bylo fajn zůstat na Vinařicích, se ukázalo, když jsem začal chodit s Janou. Seznámili jsme se díky Janě od Aleše Vilhelma, na nějakém plese. Holky se kamarádily, a tak jsme usoudili, že by bylo fajn postavit tady taky. Aleš už v té době stavěl. Samozřejmě velký impuls byl, že děda měl velkou zahradu. Tak bylo jasné, že půjdu poprosit dědu, jestli by třeba kousek zahrady neprodal na stavební pozemek. Jenže v tu dobu to byl meruňkový sad, takže tady bylo asi 30 stromů meruněk. Takže moje dětství a mládí bylo taky o tom, že jsem tady s dědou obracel seno a když jsem neobracel seno, tak jsem trhal meruňky. To bylo pořád jenom meruňky, seno, meruňky, seno. V tu dobu, to mě mohlo být tak 13, možná 15 let, tak jsem to jako dítě neměl moc rád, ale teď už na to člověk vzpomíná vlastně hezky. Minimálně nás ten děda vychovával k tomu, že není jenom zábava, ale holt se taky musí taky pracovat. Výhodou bylo, že jsme za to od dědy nějakou korunu dostali a ty se hodily. Nejdříve jsem na Vinařice jezdil na kole, ale později jsme tady proháněli pincky (motorky) a samozřejmě bez papírů, takže jsme si museli dát pozor na policajty. No, a tak se mi ty peníze od dědy za práci na meruňkách hodily na benzín. Takže jakoby člověk zpětně zjistí, že to byla vlastně nějaká forma výchovy, a i na to vzpomínám, přestože jsem tehdy chtěl být radši někde jinde s klukama.

To zní tak, že tě děda hodně ovlivnil, jak na něho vzpomínáš?

Děda byl vždycky takový tvrdý, ale férový chlap. Troufnu si říct, že mě i bráchu částečně vychoval k tomu, jaký jsme, že jsme prostě nic neměli zadarmo. A když houknul, tak prostě byl fakt jako respekt. Neměl to vždy v životě jednoduché, ale uměl se se vším statečně poprat. Když jsem šel za dědou poprvé, že chci ten meruňkový sad, tak mi nejdřív řekl, že to nepřipadá v úvahu. No a uběhl tak měsíc, možná dva a děda si mě zavolaal, jestli jsem to myslel vážně, že bych chtěl bydlet na Vinařicích, a když jsem řekl že jo, tak z razantního ne bylo možná, že si to ještě musí nechat projít hlavou. Za nějaký čas se mě zeptal, jestli to ještě pořád chci, a já chtěl. Zahradu jsme rozdělili na půlku, já mám přední část a ta druhá část je strejdy, syna dědy. A tím to všechno započalo, plány, povolení a tak, je to asi deset let, co jsme poprvé kopli do země.

Co tě živí? Kam jsi šel po základce? Co jsi vystudoval?

Já jsem po základce chtěl na střední, ale to napoprvé nevyšlo a jako druhý obor jsem měl automechanika, ve škodovce. Takže, jsem si udělal nejdříve učňák. Škodovka mi hned po výučáku nabídla práci, takže jsem začal dělat ve fabrice, ale nechtěl jsem skončit jen s výučním listem – tedy ne, že to bylo úplně z mojí hlavy, mládí tak daleko nevidí, ale rodiče mě do toho tlačili, že učňák nestačí, abych si dodělal maturitu. Tak jsem další rok zkusil

znovu přijímačky ve škodovce na střední a tam jsem se už dostal. Začal jsem studovat při práci, což teda nebylo úplně jednoduchý, navíc když je ti 18, lákají kamarádi, pivečko, diskotéka. Taky když jsem měl za sebou první ročník, tak za mnou přišla učitelka a říká Jirko, ty ses hlásil na to denní studium, a že jím z denního studia odešlo hodně kluků. Tak mi nabízela, jestli bych se nechtěl k tomu vrátit, abych to nemusel dělat při práci. No, chvíli jsem to zvažoval, jenže jak si člověk čichne k nezávislosti a k penězům, tak už jsem nechtěl zase domů do mamahotelu a říkat si rodičům, že potřebuji stovku na diskotéku. Tak jsem to slušně odmítnul a dodělal jsem si maturitu při práci.

A ve škodovce jsi zůstal?

Ve škodovce jsem zůstal, akorát jsem tam změnil několik pozic. A určitě ta střední škola mi pomohla. Ve škodovce, to je rozdělené na dělnické a technické profese. Takže tu střední školu jsem minimálně potřeboval k tomu, abych se dostal na technické profese. Pracuji v kvalitě a můžu říct, že mě ta práce ještě pořád baví, protože je fakt různorodá. Je to neuvěřitelných 28 let ve škodovce a z toho 15 let na kvalitě. V krátkosti to znamená, že firmy, které dodávají do škodovky zboží, například třeba píst, tak ho dodají o trošičku větší, než má být a nejde namontovat. Tak já jsem ten, komu to kolegové z výroby řeknou a kdo to u té firmy reklamuje, aby se to opakovalo. Jednu dobu před covidem, tak jsme měli šéfa, který razil teorii, že nejvíce toho zjistíš, když ten díl vezmeš a pojeděš analyzovat přímo do té firmy, abys viděl, jednak jak ten výrobní proces probíhá a jak si analyzují chyby, podle toho se pak s nimi také líp jedná, když se osobně potkáš. Takže jednu dobu jsem jezdil hodně na služební cesty. S covidem se muselo začít šetřit i ve škodovce, tak to zkrouhli, což mi nevádí, zvláště když mám děti.

Dělal jsi chvíli taky starostu hasičů, jak na toto období vzpomínáš?

Nevím přesně, ono to letí, ale myslím, že je to už 13 let co jsem to tehdy vzal. Dělal jsem starostu 2 roky. A byla to pro mě výzva, protože přede mnou to dělal Fanda Pospíšil. Byl jsem v té době proti Fandovi mladší a v tu dobu bylo tak nějak zvykem, že vždycky dělala starostu starší osoba. Také jsem tehdy řekl klukům, že to vezmu, ale rozhodně to nebudu dělat sám, že chci, aby mi pomáhali. Tak mi na to všichni kývli, a to, že pak realita byla trošku někde jinde, je další věc. Například na brigády jsme chodili furt jenom v pěti, prostě tak to je doteďka. Ono se to nezdá, ale ta funkce starosty je náročná. Člověk musí jezdit i na okrskový schůze, prezentovat sbor a tak, navíc je to tak, že se nikdy nezavděláš nikomu. Uděláš brigádu na sobotu, půlka tě kritizuje, proč to není v neděli, a když to uděláš na tu neděli, tak tě zase kritizuje ta první půlka, proč jsi to neudělal v sobotu. Bylo to těžký a pak už to časově nešlo zvládat, přišly starosti se Zuzankou, neměl jsem na to vůbec čas a hlavou jsem byl jinde. Tak jsem klukům řekl, že už to nemůžu dělat a po mě to vzal Honza Sucharda. Nakonec ještě mladší než já. Přemlouval jsem Míru Býma, že má odrostlé děti, má mezi chlapy autoritu, všichni ho znali, ale jemu se do toho nechtělo.

Pomáháš vést Lence hasičský kroužek, baví tě to?

Třeba když jedeme na letní nebo zimní dovolenou, tak jsem se vždycky nějak nenásilně pasoval do role animátora, protože mě baví vymýšlet různé stezky odvahy nebo hry pro děti. Tak to mě vždycky bavilo. Nenutil jsem se do toho, a proto mě teď baví pracovat s dětmi v hasičích. Navíc protože těch dětí tam je opravdu hodně, což je dobře a Lenka to dělá výborně, tak si i myslím, aby v tom nebyla sama. Nejvíce mě to baví od jara do podzimu, když se trénuje na soutěže a jsme venku. A když už jedeme ty závody, tak mě nemrzí ten čas strávený s nimi, přestože kolem baráku je spousta práce. Jednou ty děti odrostou a už to nebude.

Na co jsi ve svém životě nejvíce pyšný?

Na ty mé tři holky. Dělají mi fakt radost. To, že jsme si tady postavili baráček, to, že se nám dobře daří. Jsem rád, že na vesnici to funguje perfektně. Holky tady mají spoustu kamarádů, hasiči fungují, což je prostě pecka. Celkově si troufnu říct, že nejenom hasiči, ale celá obec. Lidi tady k sobě mají blízko, není to tak jako ve městech, kde se ve finále třeba ani sousedi neznají. Teď se těšíme na hledání skřítků. A před spaním občas čteme pohádky od tebe, ty se holkám líbily, teď nedávno jsme četli pohádku o Žárovce.

Jaké máš koníčky?

Sport – v létě kolo, v zimě lyže. Za mlada jsem hrával tenis, pak jsem dostal artrózu do kyčlí, takže jsem toho musel nechat. Tenis jsem vyměnil za stolní tenis, to na ty kyčle není tak náročný. Za to musím poděkovat starostovi, že se nechal „ukecat“, aby pořídil na sál ping-pongový stůl.

Co chceš vzkázat na závěr?

Aby nám tady ta soudržnost fungovala tak, jako doposud. Myslím, že tady máme dobré vztahy a přál bych si, aby to tak bylo i nadále. Také abychom se takhle občas sešli v hospodě, přátelsky pokecali, ne na dlouho, prostě na kus řeči, co je nového (teď to teda trochu flákám 😊). Tady když člověk potřebuje s něčím pomoci třeba i na baráku, tak se zmíní v hospodě a hned má několik pomocníků. Vždycky to tak bylo a doufám, že to tak i zůstane. Přeji všem šťastné a poklidné Vánoce.

Děkuji za rozhovor.

KULTURNÍ POZVÁNÍ

2023
Prosinec

NEDELE 10. 12.

17:00 TONDA, SLÁVKA A KOUZELNÉ SVĚTLO

Animovaný / Rodinný / Česko / Slovensko / Maďarsko, 2023, 82 min
Jedenáctiletý Tonda má jedinečnou vlastnost - od narození svítí. Jeho možná až přespříliš starostliví rodiče se ho snaží držet doma, aby jej ochránili před vnějším světem. To se změní ve chvíli, kdy se před vánočními svátky do jednoho ze sousedních bytů nastěhuje dívka.

19:00 JAK PŘEŽÍT SVÉHO MUŽE

Komedie / Romantický, Česko, 2023, 91 min
Kolik mužů a žen musíme v životě přežít, než potkáme toho pravého? Mladá herečka Lucie se po mateřské dovolené snaží vrátit do práce, ale setkává se s klasickými starostmi svobodných matek a současně se zamotává do bláznivých situací při hledání nové lásky.

ČTVRTEK 21. 12.

15:00 МАВКА. ЛІСОВА ПІСНЯ

V původním znění pro ukrajinský mluvčí diváky.
Animovaný / Fantasy / Komedie, Ukrajina, 2022, 99 min
Лісова фея Мавка стоїть перед неможливим вибором між коханням і обов'язком берегині Лісового Серця. Вона закохується в людину, звичайного хлопця Лукаса, який може зачарувати її своєю музикою.

17:00 MLSNÉ MEDVĚDÍ PŘÍBĚHY: NA PÓLI

Animovaný / Rodinný / Povědkový, Česko, 2023, 62 min
Nerozluční medvědí kamarádi, velký Nedvěd a miláous Milka, se vrací ve zbrusu novém polárním dobrodružství. Tentokrát se chytá s věčné hladovými břichy rozhodnou neuložit k zimnímu spánku a na pozvání lední medvědice vyrazí na nanukový festival na dalekém pólu.

19:00 LÁSKA NEBESKÁ

Komedie / Drama / Romantický, Velká Británie / USA / Francie, 2003, 135 min
Nejromantičtější Vánoční klasika opět v kině! Veleúspěšný filmový hit s hvězdným hereckým obsazením a úžasným soundtrackem.

Z V E M E V Á S N A

POETICKÝ VEČER

HUDEBNĚ-POETICKO-DIVADELNÍ PROJEKT
S CÍLEM "REHABILITOVAT" POEZII
VE SMYSLU VRÁTIT JI ZPÁTKY K LIDEM

KRISTÝNA RYŠKA

(dříve Podzimková)

Všestranná herečka, rodačka z Rožnova pod Radhoštěm.
Známa například ze seriálů Zlatá labuť, Ulice, Král Šumavy, Ochránce, Bez vědomí, ...
a z filmů Metanol, Guru, Bábovky, Spolu, Poslouchej, Absurdistán, ...

ONDŘEJ FENCL

Klavírista, kytarista, zpěvák, frontman folk-rockového Hromosvodu, kapelník, klavésista a manažer 5P Luboš Pospíšila a také kytarista Schodiště, textař pro např. Lenku Dusilovou, Olympic, Luboš Pospíšila, ...

20. 2. 2024
v 19:00

V DIVADLE
V DOBROVICI

Vstupenky (200 Kč) budou k dispozici od 1. 12. 2023 v prodejně textilu a galanterie paní Jany Vernerové (Dobrovice).

Rezervovat vstupenky je možné na emailu:

poetickyvecerdobrovice@gmail.com

Dotazy směřujte na: veronikapospisilova1@seznam.cz

Více na www.naruby.euPalackého nám. 26,
DobroviceVstupné k zakoupení na místě:
dospělí - 80 Kč
děti do 15 let - 40 Kč

Kontakty VL: Editorial - Jiří Kohout, text, foto a editace - Kamila Slaná, info obce - Petra Tůmová, společenská kronika - Vladimíra Bečvářová; www.obecvinarice.cz; obecvinarice@obecvinarice.cz, Obec Vinařice 65, Dobrovice 294 41; tel: 326386693
Uzávěrka příštího čísla: 26. 1. 2023